

Pouze ON-LINE?

„Já chci žít Nonstop,“ zpívá v jedné písni Michal David.

Dnes by se dalo pro mnohé, a tím nemyslím jen mladou generaci teenagerů (za nás, tedy v době kdy jsem rozum bral, se říkalo „puberták“) změnit tento kdysi tak rozšířený refrén, na: „Já chci žít on-line.“

Znáte to mnozí z Vás, z on-line života Vás, nebo Vašich blízkých, případně se s tímto „problémem“, nikoli „fenomémem“ jak jsem kdysi četl na internetu, setkáváte dnes a denně. Kdysi jsme opravdu on-line žili. Ve škole jsme se domluvili kdy, a kde se potkáme a potom kromě školy, jsme spolu žili on-line. A pokud jsme dostali „zaracha“, a museli jsme ze školy hned domů, byla to pro nás pohroma. Nemohli jsme komunikovat, být s kamarády. Sice jsme si náš „zarachový čas“ kompenzovali čtením, ale bez komunikace s ostatními to nebyl život. Pro nás to byl skoro konec světa. My jsme si ten život skutečně prožívali. Pokud jsme se potřebovali cokoli dovědět, četli jsme, nebo jsme se ptali, protože komunikace byla základem našeho života, stejně jako stovek generací před námi. Nestačilo jen se domnívat, že něco je tak, jak si myslíme. Ne že bychom občas nerozumovali, to si pravděpodobně vyzkoušel každý, ale když někdo něco nevěděl, hledal cesty, jak to zjistit. Velice rádi jsme si to i vyzkoušeli, pokud to bylo nějakým způsobem možné. Vždyť touha poznávat vede lidstvo kupředu. Jak mám napsáno ve své Bibli, kterou mi před více jak třiceti lety věnoval kamarád: „ Člověk, který všechno má je strašně chudý, protože je zbaven touhy.“

To jsem se ale jen trochu zasnul a vzpomněl na časy, kdy k sobě měli lidé mnohem blíže. V té době se ještě psali dopisy. Věřili byste tomu? U nás mužů to většinou takové relikvie nejsou, ale pro mnoho ženy z mé a starší generace to mohou být vzpomínky úhledně zabalené, nebo svázané mašličkou a mnohdy také nasáté vůní. Vůní lásek a očekávání. A nebyly to jen ženy, které si korespondenci schovávaly. Vždyť velkou část muzejních sbírek tvoří dopisy někomu někomu. Tu známé, či mnohdy i neznámé osoby, nebo spíše osob. Zkuste se zeptat Vašich babiček nebo dědečků, ale možná také rodičů, zda si své vzpomínky také neschovávají. A když jsme volali někomu blízkému z telefonní budky, byl to svátek a na telefon jsme se řádně připravili, abychom sdělili vše, co jsme potřebovali a dychtivě jsme hltali slova na druhém konci.

A obloukem jsem se vrátil k nadpisu tohoto zamyšlení. Musíme žít ON-LINE stylem stávajícího světa? Dovedete si představit, kdyby tak na týden nebylo možné propojit dnešní svět internetem? Dovedete si představit ten kolaps, miliony zmařených životů a miliony, možná stamiliony v depresi? Vždyť nebýt on-line jen na několik hodin, při výpadku sítě nebo nucených odstávkách sítí je pro mnohé jedince, našeho druhu, tedy homo sapiens sapiens, vysoce stresovou záležitostí. Viděli jste někdy zmateného človíčka, jak pobíhá a „honí“ signál, jen aby byl on-line? Nestačí mu přítomnost blízkých lidiček kolem, potřebuje být on-line s těmi, co nejsou vidět. A jaká hrůza, když není signál v dosahu. Na ulicích chodí páry, které k sobě mají asi blízko, mlčí, a oba jsou pohrouženi do svého on-line světa. Byl jsem svědkem toho, jak chlapec své dívce oznamoval: „To je dobrý to ti pošlu.“ V restauracích rodina zasedne ke stolu, možná v očekávání chutné krmě. Než však vezmou do ruky jídelní lístek, musí být on-line. Mnohdy také musí sdělit, kde že vlastně jsou, s kým a nejlépe k tomu vytvořit a rozeslat „selfíčko“. A když si vyberou, rozešlou „selfíčko“ jídla, které budou jíst, a při konzumaci sledují reakce on-line světa, co tomu říká. U stolu se mlčí, jen občas někdo z rodiny ukáže těm druhým, co na to on-line svět říká. Prostě boží.

Je před Vánocemi. Napětí vzrůstá, ne tím, co bude pod stromečkem, ale zda-li, budu stále on-line. Zastavme se prosím a pokusme si chvíli povídat, s těmi, kdo jsou kolem nás, třeba při světle svíček. Určitě budeme mnohem více ON-LINE.

Ing. Ludvík FILIP

Pod Ještědem, prosinec 2017

ludvik.filip@nbqc.cz